

РЕШЕНИЕ

№ 4429

гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **146** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № ПИ – 257 от 30.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 0008/2010/000692 от 22.11.2012 г. по описа на ТД на НАП С., офис К. срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете” по изп. дело № 0008/2010 г. по описа на същата дирекция, обективизирано в протокол за опис на МПС изх. № 0008/2010/000684 от 15.11.2012 г.

Жалбоподателят оспорва горесцитираното решение и потвърденото с него действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, като твърди, че публичният изпълнител е насочил изпълнението към движима вещ – МПС товарен автомобил „Р. Експрес 1.4. РН с рег. [рег.номер на МПС] , която е негова собственост, а не е собственост на длъжника [фирма]. Иска от съда да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него действие на публичен изпълнител, като се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП С. град, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспореното решение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващия разноски. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – [фирма], [населено място], не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 4 състав, като обсъди доводите на страните

и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна :

В Регионална дирекция С. на АДВ е образувано изп.дело № 925/2009 г. за събиране на публични задължения на [фирма].

С Постановление за обезпечаване № 0925-000016 от 16.04.2009 г. е наложен запор на МПС – товарен автомобил „Р. Експрес 1.4.РН” с рег. [рег.номер на МПС] , двигател № 20211295532, рама № X., тип фургон, цвят бял. Постановлението е връчено на длъжника на 17.04.2009 г. П. е влязло в сила поради необжалването му.

Изпратено е запорно съобщение до „Пътна полиция – КАТ” – [населено място], входирано с № 2091/16.04.2009 г., изготвено на основание справка от регионална база – КАТ К. относно регистрирани МПС – та на името на [фирма].

През 2010 г. преписката по делото е изпратена на ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, И. К. по компетентност за продължаване на действията по принудително събиране на публичните задължения. По опис ана същата дирекция изпълнителното дело е под № 0008/2010 г.

На 15.11.2012 г. публичният изпълнител при ТД на НАП С. е предприел действия по принудително събиране на публичните вземания чрез опис на процесното МПС, обективиран в протокол № 0008/2010/000684 от 15.11.2012 г.

[фирма] в качеството на трето лице обжалва по административен ред така посоченото действие на публичния изпълнител при ТД на НАП С. по изп. дело № 0008/2010 г. по описа на същата дирекция. Твърди, че процесното МПС е негова собственост и не е собственост на длъжника – [фирма]. Представя писмен договор с нотариална заверка на подписите от 10.07.2008 г. относно покупко-продажба на машини, съоръжения, оборудване и МПС и приемо-предавателен протокол от 18.07.2008 г.

Съгласно справка в регионалната база на КАТ К. към 16.04.2009 г. товарен автомобил с рег. № 5495 Р. Експрес 1.4 РН е собственост на [фирма].

В рамките на изпълнителното производство е представено удостоверение № 5557 от 10.12.2010 г., издадено от сектор „Пътна полиция” – ОД на МВР [населено място], с което се удостоверява, че при извършена проверка в информационния масив върху товарен автомобил Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС] има наложен запор от АДВ с Постановление № 0925-000016 от 16.04.2009 г.

С решение № ПИ – 257 от 30.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С. е отхвърлена жалбата на [фирма] срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дълговете” по изп. дело № 0008/2010 г. по описа на същата дирекция, обективирано в протокол за опис на МПС изх. № 0008/2010/000684 от 15.11.2012 г. Прието е, че от страна на третото лице не са представени доказателства за изпълнение на условията по договора за покупко-продажба ат от 10.07.2008 г., което означавало, че същият не е породил своето правно действие.

В хода на съдебното производство е представена справка за дълготраен актив – товарен автомобил Р. Експрес КН 5495 и инвентарна книга за дълготрайни активи, заверени от [фирма] – в ликвидация. В тях е отразено, че активът е заведен в баланса на дружеството на 19.08.2004 г. и е отписан на 31.07.2008 г.

От публичен изпълнител при ТД на НАП С., И. К. са представени описи на наличните дълготрайни активи към 31.03.2009 г. във [фирма], [населено място], като първият се отнася до машини и транспортни средства, а вторият – до компютърно оборудване. В описа на транспортните средства към 31.03.2009 г., собственост на [фирма], [населено място] не фигурира товарен автомобил Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС] .

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, 4 състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № ПИ – 257 от 30.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С. е връчено на [фирма] на 12.12.2012 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез ТД на НАП С. с вх. № 53-06-3809 от 20.12.2012 г. с дата на пощенското клеймо – 18.12.2012 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Оспореното решение е издадено от материалнокомпетентен орган, в установената от закона писмена форма, при липса на съществени процесуални нарушения, но при неправилно прилагане на материалния закон.

На основание чл.435, ал. 4 от ГПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, трето лице може да обжалва действията на съдебния изпълнител само когато изпълнението е насочено върху вещи, които в деня на запора, възбраната или предаването, ако се отнася за движима вещ, се намират във владение на това лице. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собствена на длъжника при налагане на запора или възбраната.

Следователно, за да се приложи реда за защита на трети лица по чл. 435, ал. 4 от ГПК, е необходимо да е установено, че процесната вещ, спрямо която е насочено принудително изпълнение, е във владение на това трето лице. Ако се установи, че вещта не е в негово владение, третото лице може да се защити по исков път – арг. от чл. 440 от ГПК и чл. 269 от ДОПК.

В процесния случай видно от съдържанието на протокол за опис изх. № 0008/2010/00684 от 15.11.2012 г. процесното МПС Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС], се владее от третото лице – [фирма]. В графа „възражения” в протокола изрично е посочено, че автомобилът е продаден на „Кюстендилска вода” ЕООСД с нотариално заверен договор и приемо-предавателен протокол от 18.07.2008 г., като сделката е сключена преди датата на наложения заповор на АДВ № 925/000016 от 16.04.2009 г. Протоколът за опис е подписан от длъжника, от публичния изпълнител и от третото лице – [фирма].

При наличието на тези факти правилно оспорващият е упражнил правото си да обжалва действието на публичния изпълнител, като твърди, че вещта, спрямо която е насочено изпълнението, е негова собственост.

Съдът намира, че към датата на наложения заповор – 16.04.2009 г. МПС – товарен автомобил Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС] е било собственост на [фирма], а не на длъжника по изпълнението – [фирма], [населено място]. Видно от представения договор от 10.07.2008 г. [фирма], [населено място] е прехвърлило собствеността върху описаните в договора машини, съоръжения и оборудване, измежду които и товарен автомобил Р. Експрес КН 5495 с дата на придобиване – 19.08.2004 г. Договорът е в писмена форма с нотариална заверка на подписите, което означава, че е изпълнено императивното изискване на чл. 144, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) и договорът е породил своето транслативно действие.

Съгласно т. 1 от договора продавачът продава на купувача описаните машини, съоръжения и оборудване за сумата от 900 932,00 лева. В т. 2 е предвидено, че купувачът се задължава да заплати договорената сума изцяло и по банков път в 7-дневен срок от подписването му. Договорената цена се намалява със стойността на липсващите и непредадени вещи, които се установяват с приемо-предавателен протокол. В т. 3 е отразено, че купувачът купува описаните в приемо-предавателния протокол машини, съоръжения и оборудване при посочените условия и за посочената цена. Жалбоподателят е представил и описания в т. 3

от договора приемо-предавателен протокол относно транспортни средства и механизация от 18.07.2008 г., в който подробно в табличен вид са описани транспортните средства и механизация, които се предават от продавача на купувача, сред които фигурира и процесното МПС. Изчислена е цената на получените транспортни средства, описани в протокола и тя е за сумата от 262 298 лева. Видно от приложения платежен документ [фирма] е заплатила цената на транспортните средства на 18.07.2008 г. по сметка на Агенцията за държавни вземания.

Следователно, договорът за покупко-продажба от 10.07.2008 г. е породил своето прехвърлително действие, както и се установява, че цената на процесното МПС е заплатена от жалбоподателя и самата движима вещ е предадена от продавача на купувача на 18.07.2008 г. Това означава, че към датата на налагане на запора – 16.04.2009 г. товарният автомобил – Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС] не е бил собственост на длъжника [фирма], а е бил собственост на [фирма]. Без значение за факта на прехвърляне на собствеността върху МПС е обстоятелството дали автомобилът е регистриран в КАТ по реда на ЗДвП или не. Съгласно чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП при промяна на собствеността на регистрирано пътно превозно средство продавачът в двуседмичен срок предоставя на службата, издала регистрационния номер, копие от договора за прехвърляне на собствеността с данните за купувача. Така описаното задължение не е елемент от фактическия състав по прехвърляне на собствеността върху автомобила. Неспазването на задължението да се поиска регистрация на извършената промяна на собствеността върху МПС води до реализиране на административно-наказателна отговорност на основание чл. 180, ал. 2, т. 1 от ЗДвП и не означава, че правото на собственост върху МПС не е прехвърлено.

Допълнителна индичия относно прехвърлянето на собствеността върху процесния автомобил в полза на [фирма] преди 16.04.2009 г. следва от извлечението на сметка 205/2 „Транспортни средства” - Р. Експрес КН 5495 и справка за този дълготраен актив, според които активът е придобит от [фирма] на 19.08.2004 г. и същият е отписан на 31.07.2008 г. Освен това от описа на дълготрайните активи във [фирма], К. към 31.03.2009 г. (машини и транспортни средства) е видно, че в тях не е включен товарен автомобил Р. Експрес с рег. [рег.номер на МПС].

Съобразно изложеното съдът намира, че към датата на налагане на запора върху горепосоченото МПС – 16.04.2009 г., същото вече е било собственост на [фирма]. Следователно, оспореното решение на директора на ТД на НАП С. град и потвърденото с него действие на публичния изпълнител се явяват незаконосъобразни и следва да се отменят.

При този изход на спора и с оглед направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 326 (триста двадесет и шест) лева, представляваща внесена държавна такса за образуване на делото в размер на 50 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 276 лева съгласно представения договор за правна защита и съдействие (л. 104 от делото). Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като не е налице едната от двете кумулативни предпоставки по чл. 78, ал. 5 от ГПК, а именно: адвокатското възнаграждение не е прекомерно. Минималният размер на възнаграждението за един адвокат по делото се равнява на сумата от 450 лева на основание § 2 от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредбата, а в случая уговореното и заплатеното възнаграждение е за сумата от 276 лева.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, 4 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] решение № ПИ – 257 от 30.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него действие на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „Събиране”, офис К. по изп. дело № 0008/2010 г. по описа на същата дирекция, обективизирано в протокол за опис на МПС изх. № 0008/2010/000684 от 15.11.2012 г.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП С. да заплати на [фирма] сумата в размер на 326 (триста двадесет и шест) лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: